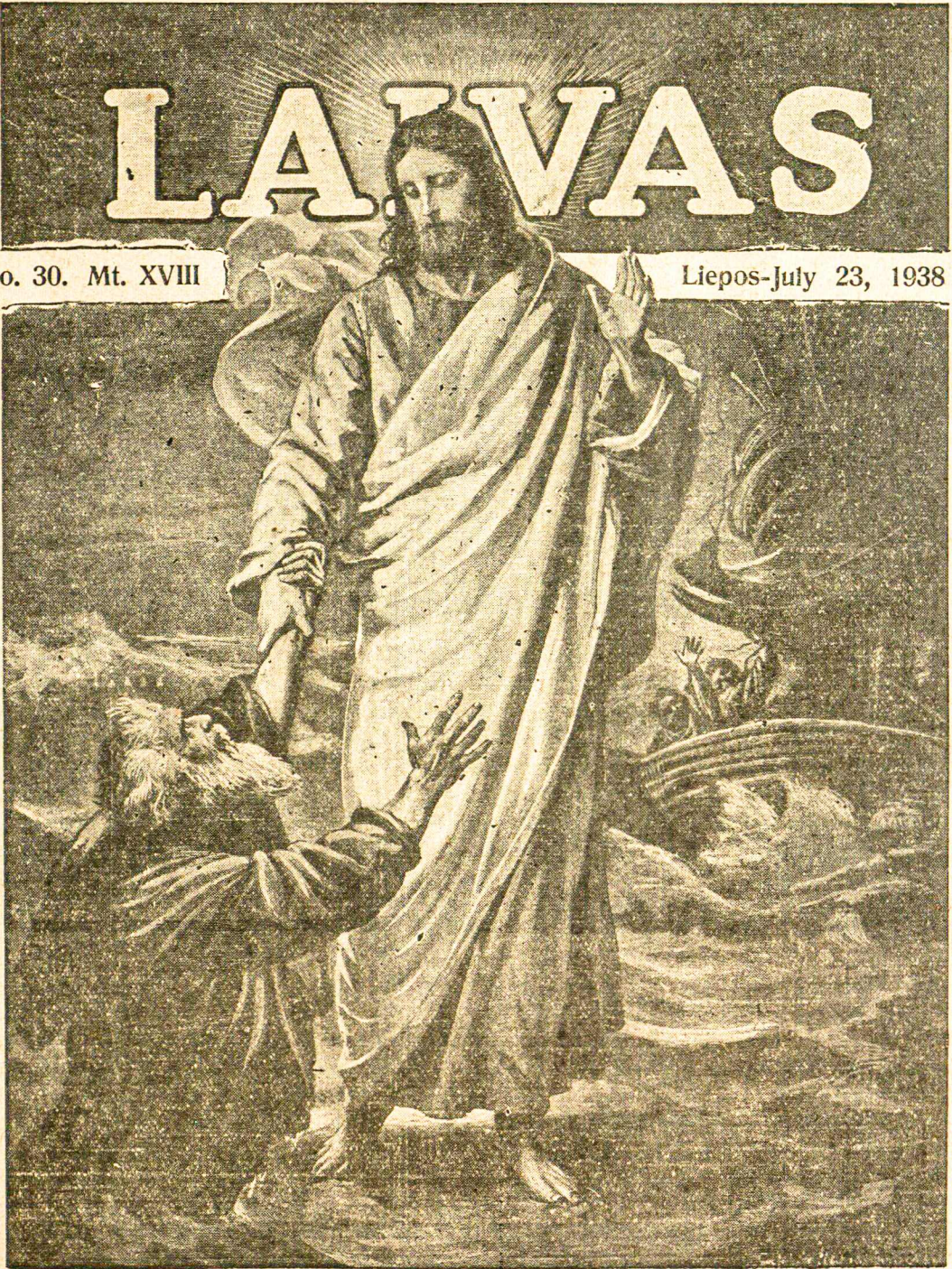

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 30. Mt. XVIII

Liepos-July 23, 1938

LTSR. valst.
respublikinė
biblioteka

VII SEKMADIENIS PO SEKMINIŪ.

LEKCIJA

Rom. 6, 19—23

BROLIAT: Aš kalbu, kaip kad žmonės kalba dėl jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo narius tarnauti paleistuvystei ir neteisybei dėl neteisybės, taip dabar duokit savo narius tarnauti teisybei dėl pašventinimo. Juk būdami nuodėmės vergais, jūs neklausėte teisybės. Kokį gi pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdžiatės? Nes tokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar išliuosuoti nuo nuodėmės ir pasidare Dievo tarnais, turite kaip savo vaisių pašventinimą ir kaip jo tikslą amžinąjį gyvenimą. Nes nuodėmės alga mirtis. Dievo gi dovana amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

EVANGELIJA

Mat. 7, 15—21

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniais: Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Ar gi kas renka vynuogės nuo erškėčių ar figas nuo usnių? Taip, kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas gi medis duoda blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, nė blogas medis gerų vaisių duoti. Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių, bus iškiristas ir į ugnį įmestas. Taigi, jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

XV.

R. K. Bažnyčios Regimoji Galva

SVARBIAUSIOJI R. K. Bažnyčios rams-tis, kuri palaiko josios vienybę ir galybę, yra tai jos Galva regimoji, pilna rimties (autoriteto), pasitikima, kad žmonės drąsiai ir saugiai galėtų į ją kreiptis savo sielos reikalais ir jos sprendimu pasitikėti. Jėzus tai žinojo geriau už mus; taigi Jis ir paskiria savo Bažnyčiai vyresnįjį viršininką, Apaštalą Simoną, kurį pramina Petru, t. y. uola. “Ir aš tau sakau: tu Petras (Kefas graikiškai), t. y. uola, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai nenugalės jos. Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje” (Mat. 16, 18-19).

Anot šv. Jeronimo, Bažnyčia, paskiriant jai galvą, apsaugojama nuo suirimo; o šv. Krizostomas sako, jog, kaip kad laivas be vairininko veikia paskęstų, kaip kad kariuomenė be vado veikia pakliūtų į priešų

nagus, taip lygiai veikia suirtų ir Bažnyčia, jei ji neturėtų vyresniosios galvos, kuri yra vienybės vidurtaikis (centras).

Taigi, šio dėliai ir Bažnyčios priešai visą savo neapykantą ir persekiojimus kreipia visų pirma į Bažnyčios vyresniąją Galvą, labai tikrai manydami, jog Bažnyčios laivas juo veikiau žlugs ir, juo veikiau būsiąs pralintas vyresnysis vairininkas. Nėra tat ko nustebti, jei iš popiežių tarpo buvo nemažiau, kaip 40 kankinių. Tai sudaro vieną šeštąją dalį visų popiežių! (Šventųjų popiežių iki šiol iš viso suskaitoma arti aštuonių dešimčių! (Epitome of Catholic Instruction and Information by Rev. Donald Macleod).

1. Vatikano visuotinoji Santaryba yra išsprendžiusi, jog pats Kristus šv. Petrą paskyrė visų Apaštalų kunigaikščiu ir regimąją visos “Kovojančios Bažnyčios”, t. y. gyvenančios ant žemės, Galvą.

Ši tvirtinimą Vatikano Santaryba buvo ne iš piršto išlaužusi, bet atsirėmusi paties Jėzaus Kristaus žodžių ir Bažnyčios tradicijos, arba senolių pasakojimo. Dar prieš prisikeldamas iš numirėlių, Išganytojas buvo priža-

dėjęs Petruai suteikti vyriausiąją valdžią Bažnyčioj. Keliaudamas Kesarėjon, Jis pagyrė Petrą už jojo drąsų išpažinimą tikėjimo ir tarė jam; kaip tai matėme aukščiau: "Tu esi uola..." t. y. ant tavęs, lyg ant uolos, pastatytos Bažnyčios nesugebės nuversti visa velnio galybė! "Ir tau duosiu..." t. y. aukščiausiąją valdžią Bažnyčioj, o tavo įsakymai bus lygūs mano įsakymams!

Jėzus, prisikėlęs iš mirusiųjų, pasirodo Apaštalams ant Genezareto ežero ir triskart užklausia Petro, ar šis Jį mylis, o gavęs atsakymą: "Tu žinai, jog aš tave myliu", liepia jam "ganyti", t. y. valdyti "aveles", t. y. Apaštalus ir "avinėlius", t. y. tikinčiuosius. Šio dėliai ir Bosuet'as sako, jog, kad iš atžvilgio į tikinčiuosius Apaštalai ir tarėję ganytojo valdžią, tačiau, iš atžvilgio į vyresniąją Galvą, jie buvę irgi tik "aveles".

Kristus visados atiduodavo pirmenybę šv. Petruai, kurs pirma vadindavosi Simonas ir kurį, sekdami Jėzaus žodžiais, pradėjo ir visi vadinti Petru, t. y. uola. Kristus visados turėdavo jį prie savęs svarbiausiuose savo gyvenimo įvykiuose, k. a. ant kalno Tabor per atsimainymą, Alyvų darže prieš kančią; jam pirmiau už visus Apaštalus pasirodė, prisikėlęs iš mirusiųjų ir taip toliau, apie ką skaitome, pavyzdžiui, šv. Luko Evangelijoje (24, 34), šv. Pauliaus laiškuose (1 Kor. 15, 5) ir kitur.

Dėl to tai ir šv. Petras visur elgdavosi, lyg kad Apaštalu vyresnysis, Galva, o Apaštalai iš savo pusės visados jį pripažindavo savo vyresniuoju, turinčiu aukščiausiąją valdžią.

Ir taip: per Sekmines šv. Petras moko susirinkusius visų Apaštalu varda. Jis pirmasis priėmė Bažnyčion atsivertusius žydus, o Kesarėjoje pirmuosius atsivertusius stabmeldžius. Jis pirmasis padarė pirmąjį stebuklą, savo žodžiu išgydydamas paliegėlį. Jis tai įsako išrinkti Judos vieton naująjį Apaštalą; jis gynė Apaštalus teisme; per pirmąją Apaštalu Santarybą (51 m.) jojo nuomonė ėmė viršų.

Visi Apaštalai pripažino jojo viršenybę (pirmenybę), ko dėliai ir Evangelistai, išvardydami Apaštalus, pirmon vieton deda šv. Petro vardą. Šv. Paulius, atsivertęs, tučtuojau pasirodo Petruai, laikydamas savo pa-

reiga visų pirma apsilankyti pas savo vyresnįjį (Gal. 1, 18; 2, 2).

2. Šv. Petro įpėdiniai tai Romos vyskupai.

Vatikano Santaryba (visuotinas vyskupų susirinkimas) išsprendė (4, 2), jog šv. Petro "primatas", arba pirmenybė valdovavime Bažnyčios ir visa jojo valdžia, atsiremndama Kristaus patvarkymo, pereina kaskart ant naujo Romos Vyriausiojo Vyskupo, kaip tiesioginio jojo įpėdinio.

Šiuomi Vatikano Santaryba nėra nieko nauja pasakiusi, kadangi visų katalikų iš pat pradžių tikėta nekitoniškai. Mat, kadangi visų žinota gerai, jog Jėzus suteikė galios pirmininkauti R. K. Bažnyčioje ne tiktai šv. Petruai, bet ir jojo įpėdiniams, ir kadangi šv. Petras pragyveno 25 metas Romoje, kaipo Romos vyskupas, ir ten ir mirė, tai jau darosi visiems aišku, jog jojo įpėdinys galėjo būti ne kas kitas, kaip tik teisėtasis Romos vyriausis Vyskupas. Šio dėliai daugelio prieš popiežius nusistačiusiųjų, ypač protestantų, norėta įrodyti, jog šv. Petro nemirta Romoje ir jojo nebūta Romos vyskupo. Tačiau, šiandien jau istoriškai yra įrodyta, jog jųjų klysta.

Iš pradžių šv. Petras valdė Antiochijos bažnyčią septynerius metus; 42 m. jis buvo Angelo išvestas iš kalėjimo Jeruzalėje; o vėliau nuo 42 m. iki 67 po Kristaus gimimo jis vyskupavo Romoje, kur ir mirė prikalntas prie kryžiaus. Tai istorijos duomenys!

Pats šv. Petras (1 Petr. 5, 13) rašo krikščionims: "Sveikina jus Bažnyčia, kuri yra Babilone, ir Morkus, mano sūnus (mokinys)". Čia reikia prisiminti, jog anuomet krikščionims vadinta Romos miestas Babilonu dėl ano panašumo su šiuo miestu didumo ir ištvirkimo atžvilgiu. Šis laiškas rašyta maždaug 65 metais.

Romos vyskupas, šv. Klemensas (popiežius) maždaug 100 m. po Kristaus g. rašo: "Čia nukankinta Petras ir Paulius su didete išrinktųjų minia, palikdami mums gražų pavyzdį".

Kartaginos kunigas Tertulijonas Romos Bažnyčią vadina laiminga, kadangi joj yra miręs šv. Petras tokia pat mirtimi, kokia yra miręs ir Išganytojas, o šv. Paulius tokia

pačia mirtimi, kokia ištiko šv. Joną Krikštytoją.

Šiuo pačiu metu Origenes, garsiosios Aleksandrijos mokyklos vedėjas, apskatinėja, jog šv. Petras prikabinta prie kryžiaus galva žemyn, ir tai jam pačiam šio prašant.

Romoje yra ir šv. Petro karstas. Jojo kūnas ilsis katakumbose (požeminiuose urvuose) po Nerono cirku. Jau trečiasis iš eilės popiežius ant šitos vietos buvo pastatęs koplyčią, o Konstantinas D. ciesorius ir mūro bažnyčią. Jos vietoj 1620 m. pastatyta dabartinės išvaizdos puiki bazilika (vyresnioji bažnyčia), kurioj gali tilpti 55 tūkstančiai žmonių. Prie šv. Petro karsto nuolatos dega 100 žibintų. Iš pat pirmųjų krikščionijos laikų Romos vyskupo sostinė vadinasi "Petro sostinė".

Šitie Romos vyskupai iš pat pradžių vykdavo šv. Petro valdžią R. K. Bažnyčioje ir iš pat pradžių visų katalikų jie pripažinta šv. Petro įpėdiniai ir Bažnyčios Galva.

100 m. Korintijoje iškilus nesutikimams tarp dvasininkų ir tikinčiųjų pasaulionių, pasaulionys, ginčams išspręsti, kreipėsi ne į dar tebegyvenusį šv. Joną Apaštalą, bet į Romos vyskupą, šv. Klemenšą, kurio sprendimui jie ir pasidavė.

Maždaug 190 m. Romos vyskupas šv. Viktoras Mažosios Azijos krikščionims buvo paliepes švęsti Velykas kartu su Romos Bažnyčia, o ne su žydais. Iš pradžių krikščionys buvo besisparda; tačiau, šv. Viktorui pagrasius ekskomunika, visi tučtuojau pradėjo pildyti jojo įsakymą.

Trečiame šimtetyje Romos vyskupas, šv. Steponas, buvo įsakęs šiaurinės Afrikos vyskupams atgal grįžtančius K. Bažnyčion krikščionis nekrikštyti antrą kartą, bet tik uždėti ant jų rankas, t. y. palaiminti. Kai kurie vyskupų buvo pastatę ragus; tačiau šv. Steponui pagrūmojus jiems ekskomunika, jie tučtuojau sučiaupė lūpas ir pradėjo pildyti jojo patvarkymą.

Romos vyskupai visados pirmininkaudavo visuotinese Bažnyčios Santarybose, pradėjęs nuo pirmosios Nikėjoje ir baigus paskutinąją Vatikane.

Bet kuriam klaidingajam mokslui pasirodžius, vyskupai tuojau kreipdavosi į Romos vyskupą, klausdami jo patarimo ir pareiškimo savo nuomonės šiuo atveju. Visais svar-

besniais reikalais vyskupai visados atsišaukdavo Romos vyskupo, kaip kad, pavyzdžiui, Aleksandrijos vyskupas, šv. Atanasas, iš kurio ciesorius buvo beatimtas vyskupo sostą.

Romos vyskupas visados vadinta "Aukščiausias kunigas", "Vyskupų vyskupas". Kai Chalcedono visuotinoj Santaryboj perskaičtyta šv. Leono D. popiežiaus laiškas, tai visų vienu balsu sušukta: "Petras prakalbėjo per Leoną! Prakeiktas, karsai kitoniškai tikėtų!"

Pagal Vatikano Santarybos nutarimą Kristaus valia esanti ta, kad šv. Petras turėtų savo įpėdinį iki pasaulio baigai, kas tikrai paaiškėja iš Jėzaus jam pasakytų žodžių: "Tu esi uola... ir pragaro vartai nenugalės jos...", kadangi "ir štai, aš esu su jumis iki pasaulio baigai!"

Ir iš tikrųjų! Per ilgą griūdavo sostai, nuo žemės paviršio išnykdavo tautos, pasikeisdavo valdovai, lyg judamuose paveikluose, viskas eidavo ir eina mainų mainomis, pakaitų pakaitomis; vien tik Romos popiežiaus sostas stovi nepajudinamas, lyg kad tvirčiausioji uola! Ir veltui puola ant jos pasaulinės audros išjudintos bangos, daužosi, ir blaškosi, ir siunta — priverstos, lyg pasitęs šuo, apsiputojusios mestis nuo šitos uolos atgal ir pranykti jūrų gelmėse! Niekados nebus tokios valandos, kurioje nebūtų popiežiaus R. K. Bažnyčioje, kadangi pats Jėzus yra tai mums užtikrinęs!

3. Popiežiaus poaukščio ženklai.

Popiežiaus poaukštis yra aukščiausias Bažnyčioje, ko dėliai ir šv. Bernardas vadina jį "Aukščiausioju kunigu" ir "Apaštalų kunigaikščiu".

Kaip kad šv. Petras iš Jėzaus Kristaus yra gavęs naują vardą, taip lygiai ir kiekvienas naujai išrinktasis popiežius pasivadina kitu vardu, lyg kad pareikšdamas, jog jis, prisiimdamas ant savo pečių tokią atsakingą pareigą, tokią sunkią našta, yra pasiryžęs rūpintis vien tik savo priedermėmis. Pradedant nuo dešimto šimtmečio kiekvienas popiežius pasirenka vieno savo pirmatakunų vardą; tačiau, nė vienas nepasivadina šv. Petro vardu, šiuo norėdamas išreikšti savo didžiausią pagarbą pirmajam Jėzaus Kristaus vietininkui.

Popiežiaus poaukščio ženklai yra: "tiara",

t. y. vyskupiškoji mitra (kepurė) su trimis vainikais (karūnomis). Šis išreiškia popiežiaus trejopą poaukštį: mokytojo, kunigo ir ganytojo. Be šio, popiežius nešioja pastoralą (lazdą) su trimis kryžiaus skersiniais, kaipo reikšmė gauta iš paties Kristaus mirusiojo ant kryžiaus, valdžios skelbti Jėzų prikalta jį prie Kryžiaus ir vesti sau skirtas avelės ir avinėlius kryžiaus keliais į amžinąją ganyklą dangaus karalystėje. Jis vilki baltas drabužiais, sekdamas Jėzaus pavyzdžiu, kaipo ramybės ir taikos reikšlu (simboliu). Dėvi ant rankos žiedą su šv. Petro atvaizdu, kaipo Bažnyčios sužieduotinis ir šv. Petro įpėdinis. Ant jojo sosto prie tiaros esti du raktu, kaipo ženklų, jog jam Jėzaus yra duoti dangaus karalystės raktai.

Jis pagerbiama, bučiuojant jojo kojas. Ne vienam tai gali išrodyti lyg kad popiežiaus puikybės ir išdidumo apsireiškimas; tačiau, išgilinus į šitos apeigos prasmę, randama joj labai gili mintis. Ją išaiškina šv. Paulius (Rom. 10, 15): "Kaip gi dailios kojos skelbiančiojo ramybę, skelbiančiųjų, kas gera". Šitokiu būdu atiduodama pagarba ne žmogui, bet pačiam Kristui, kurį čia ant žemės atstovauja popiežius, būdamas "tarnų tarnas". Gi ar mes nenusikeliame kepurės, eidami pro kryžių, kurs yra padirbtas iš bet kokios medžiagos, ar prieš vėliavą, mergaičių išsiūtą? Ar nebučiuojame savo mylimųjų atvaizdo (fotografijos), kurį yra padaręs koks žydas, ar net girtuoklis piešėjas? Šitaip elgdami, mes pareiškiamo savo pagarbą, ar meilę ne tai medžiagai, bet tam asmeniui, ar tai idėjai, kurią reiškia tam skirtas dalykas.

Kartu su didžiausiu poaukščiu popiežiui tenka ir aukščiausios valdžios visoj Bažnyčioj pilnybė.

Būdamas, anot Vatikano Santarybos nutarimo, "mokytojas visų krikščionių" ir anot šv. Bernardo "ganytojas visų ganytojų avelių" popiežius turi sprendžiamąjį balsą tikėjimo, doros, drausmės ir tvarkos visoj Bažnyčioj atžvilgiu.

Tačiau, čia ne vienam gali užėti mintin klausimas: "Gi popiežius yra žmogus, lygus kiekvienam mūsų; tai ar galima juomi pilnai pasitikėti? Ar gi kartais negalėtų jis suklysti, kadangi "errare humanum est", t.

y. Žmogui yra įgimta klysti?!"

Labai tinkamas ir vietoj klausimas. Šio dėliai sekančiuose pasiskaitymuose mes ir pasikalbėsime apie popiežiaus neklaidingumą.

ANGELO SARGO GIESMĖ

O angele man skirtas,
Šaukiuosi štai tavęs;
Matai, kad aš netvirtas,
Tu neapleisk manęs.
Trauk iš pagundų tvano,
Neleisk jų žūt tinkle,
O saugotojau mano
Šventasis angele!

Nuo blogo pamėgimo,
Nepadorių daiktų,
Nuo Dievo pamiršimo
Mane apsaugok tu.

Ir neprietelio seno
Žabangus sunaikink,
O saugotojau mano,
Kaip savo akį gink.

Dėl didelės silpnybės
Nešt kryžiaus negaliu:
Tu vesk mane dorybės
Siauruoju takeliu.

Vesk rojūn, kur gyvena
Šventieji amžinai,
Meilingas sarge mano,
Padėk man eit tenai.

PALENGVINIMAS MOKYTIS Į KUNIGUS

PRIE Tėvų Marijonų Seminarijos, mieste Hinsdale, Illinois, nuo šių metų rugsėjo mėnesio pradžios, bus atidaryti du Prirenjami Seminarijos kursai.

Nuo šiol, jaunuoliai sekmingai išėję High School klasinį kursą galės tiesiog stoti į seminariją.

Nors neturtingi, bet gabūs ir pavyzdingi studentai norintieji mokytis į kunigus - marijonus, gaus ypatingų finansinių palengvinimų.

Jaunuoliai baigusieji High School klasinį kursą, norintieji mokytis į kunigus, terašo tuojaus žemiau padėtu adresu, pažymėdami savo amžių, išėitas mokyklas ir įgytus mokslo laipsnius.

Very Rev. Rector,
Marian Seminary,
Hinsdale, Illinois

Roderick MacEachen, D. D.

Vertė Kun. A. T. (Samata)

RELIGIJA IR MEILĖ

(Pabaiga)

Krikščioniškasis Gyvenimas Ir Meilė

MEILĖ yra ypatingoji krikščionių žymė. Jie galima pažinti dėl tos broliškiosios jų tarpusavio meilės. "Iš to visi pažins, kad jūs mano mokytiniai", sako Kristus, "jei turėsite meilę kits kito" (Jon. XIII, 35). Kristus atėjo šion žemėn visų žmonių suvienyti į vieną didingą broliškąją bendriją. Tai yra didingas idealas, kurį Jis atnešė ir teikė pasauliui. Ir, kadangi Dievas yra visuotinas visų mūsų Tėvas, tai visi mes esame broliai. Tasai brolybės ryšys buvo sustiprintas meile, kuomet patapome Dangaus bendrasūniai su Kristumi. "Pati Dvasia duoda liūdišimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai: tėvainiai Dievo ir bendratėvainiai Kristaus" (Rom. VIII, 16-17). Dargi esame sujungti Kristuje, kaip viename gyvajame kūne, būtent, Bažnyčioje: "Mes, daugelis esame vienas kūnas Kristuje, ypačiai gi esame kits kito nariai" (Rom. XII, 5). Broliškoji meilė yra tikrasis dvasinio gyvenimo reiškinys. Tai pareiškama, kaip perėjimas iš mirties gyvenimą. "Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje" (I Jon. III, 14). Tas, kuris tikrai myli savo artimą, tai pasakytą, kad yra gimęs iš Dievo. "Mylimiausieji, mylėkimės vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo; ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė" (I Jon. IV, 7-8). Tai yra per meilę, kad Dievas gyvena mumyse: "Jei mylime vieni kitus, tai Dievas pasilieka mumyse ir Jo meilė yra mumyse tobula" (I Jon. IV, 12). Kristus mums paliko kilniausią broliškiosios meilės pavyzdį: "Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad Jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldėti gyvybę už brolius" (I Jon. III, 16). Tai yra broliškoji meilė, kuri atskiria Dievo vaikus nuo šėtono vaikų. "Tuo pasirodo Dievo vaikai, ir velnio vaikai. Kiekvienas, kurs nėra teisus, yra ne iš Dievo,

taip pat kas nemyli savo brolio. Nes ta yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios, kad mylėtumėte kits kitą" (I Jon. III, 10-11). Meilė yra tikėjimo pagrindas mūsų gyvenime: "Mano vaikeliai, nemylėkite žodžiu, nei liežuviu, bet darbu ir tiesa. Tuo mes pažįstame, kad esame iš tiesos" (I Jon. III, 18-19). Meilė yra tikėjimo žibintas: "Dievas yra šviesa ir Jame nėra jokios tamsybės... Jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis Patys yra šviesoje, mes turime kiti su kitais draugystę... Kas myli savo brolių, tas pasilieka šviesoje, ir jame nėra papiktinimo" (I Jon. I, 5-7; II, 10).

Taigi, broliškoji meilė yra pagrindinis krikščioniškojo gyvenimo principas. Tai yra mūsų meilės Dievui įrodymas. "Tą įsakymą mes turime iš Dievo, kad kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolių" (I Jon. IV, 21). Nė vienas negali tikrai mylėti Dievo, jei nemyli savo artimo. "Jei kas sakytų: aš myliu Dievą, ir nekęstų savo brolio, tas melagis. Nes kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip gi jis gali mylėti Dievą, kurio nemato?" (I Jon. IV, 20). Kristus įsteigė žemėje broliškiosios meilės įstatymą: "Aš jums duodu naują įsakymą mylėti kits kitą; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs kits kitą mylėtumėte" (I Jon. XIII, 34).

Krikščioniškojo Gyvenimo Norma

Šv. Povilas nurodo, kaip broliškoji arba artimo meilė yra krikščioniškojo gyvenimo norma. "Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad kits kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli, tas įvykino įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevogk, neliūdyk melagingai, negeisk, ir kiekvienas kitas įsakymas yra apimamas šiuo pasakymu: Mylėk savo artimą, kaip pats save. Meilė nedaro nieko pikta artimui. Taigi, įstatymo įvykinimas yra meilė" (Rom. XIII, 8-10).

Kristus išaiškina kilniausią pobūdį krikščioniškiosios meilės, kurią Jis norėjo, kad vyrautų tarp Jo išpažintojų. "Jūs girdėjote, kad buvo sakyta: Mylėsi savo artimą ir nekęsi savo neprietelio. Aš gi jums sakau:

“Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jus nekenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumėte vaikai jūsų Tėvo, esančio Danguje, Kurs leidžia savo saulei užtekėti ant teisiųjų ir neteisiųjų. Nes, jei jūs mylite (vien) tuos, kurie jus myli, koki gi turėsite užmokesti? Argi ir muitininkai tai nedaro?” (Mat. V, 43-46). Meilė turėtų būti ir duosninga ir nesaumyninga. “Juk velyk mylėkite savo neprietelius, gera darykite ir skolinkite, nieko iš to nesitikėdami. Tuomet jūs užmokestis bus gausus, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai; nes Jis maloningas nedėkingiems ir piktiems” (Luk. VI, 35).

Nė jokia kita dorybė negali gyvuoti be meilės. Ji yra gyvuojantis krikščioniškojo gyvenimo principas. “Jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, tai būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visoki mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, o meilės neturėčiau, aš esu niekas. Jei išdalinėčiau visą mano lobį beturčiams valgidinti ir, jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda” (I Kor. XIII, 1-3). Tatai vien tik paviršutiniuose darbuose nėra meilės. Tai yra toji didingoji meilė, kuria mūsų širdys prisipildo su pasišvenčiamąja malone ir, kuri, jei yra ūgdoma bei tobulinama, tai duoda tikrojo krikščioninio gyvenimo gražiausių vaisių.

Krikščioniškosios Meilės Ypatybės

Tame pačiame perskyrime šv. Povilas aprašo krikščioniškosios meilės ypatybes: “**Meilė yra kantri**”. Tai paragina mus kantriai pakęsti kitų klaidas ir trūkumus ir atsileisti už skriaudas, neteisybes ir nesusipratimus. Meilė yra “maloninga”. Tasai, kurs savo širdyje turi krikščioniškąją meilę, tai visuomet apsvarsto pirmiau kitų reikalus, nuomonės ir jausmus. Jis yra pasiryžęs ir pasirėngęs, kaip tik galima, visada kitus atjausti, prigėlbėti, padrąsinti, užtarti, palinksminti, pasveikinti, pradžiuginti ir visame būti maloniui ir palankiu. “**Meilė nepavydi**”. Iš tikrųjų, tasai, kurs tikrai myli savo artimą, nepavydi, bet dar džiaugiasi, kuomet artimui gerai vyksta ir sekasi. Meilė “**nesielgia**

sauvalingai”, “**nesipučia**”. Tasai, kurs gyvena tikrąja broliška meile, nesupyksta ir nerūstauja. Priešingai, jis yra malonus ir mandagus visuose santykiuose su savo artimu. Jis niekuomet nepasipučia, nežiūrint, kaip garbingai yra iškilęs, tačiau yra lipšnus, mandagus ir prieinamas visiems.

Apaštalas tęsia, sakydamas, kad meilė yra “**nesididžiuojanti, neieško kas jos yra**”. Išdidumo bei puikybės dvasia, kuri visuomet ieško garbės ir pagyrimų ir asmens išaukštinimo, yra svetima krikščioniškosios meilės dvasiai. Taigi, meilė “**nesusierzina**”, “**neįtaria piktume**”. Meilė ragina kitus būti nuolankiais, maloniais ir pakenčiamais visuose įvykiuose ir į kitų darbus palankiai žiūrėti, kaip tik galima.

Meilė “**nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa**”. Tariant kitais žodžiais, labdaris visuomet yra laimingas ir džiaugiasi, kuomet jis mato, kad jo artimas daro pažangą; ir nuliūsta, kuomet mato, kad jo artimui gerai nesiseka. Meilė “**visa nukenčia, visa tiki, visa ko vyliasi, visa pakelia**”. Tikroji meilė mūsų artimui verčia mus vengti visokeriopo piktumo ir keršijimo, nežiūrint, kas įpykintų bei užrūstintų mus. Ji palenkia mus gerai tikėti tuo, apie kurį išgirdome blogą, ir turėti viltį pasitaisysiant tąjį, kurs buvo nupuolęs. Taip pat ji prilaiko mus pakęsti visa, nežiūrint, kad kiti visai nesidomi, nesusiprotėja ir yra nemandagūs. Ir niekada ji neleidžia apimti pirmenybę ant kitų.

Pabaigie Apaštalas sako mums, kad “**meilė niekuomet nepaliauja**”. Iš tikrųjų! Tikroji broliškoji meilė padaro mus ištikimais iki pabaigai. Ji yra ištikimybės, pasitikėjimo ir pasiaukojimo šaltinis. Ji priverčia mus neatsitraukti, tačiau su pagalba stovėti prie mūsų artimo visuose jo varguose ir nelaimėse.

Tai yra dievingoji ypatybė, kurią Kristus pavedė mūsų širdims gaivinti mus tikroju krikščionišku gyvenimu. Krikščioniškojo gyvenimo siela, pagrindas ir šaltinis yra meilė. Taip tad suprato ir patys Apaštalai, priimdami jų Dieviškojo Mokytojo įkvėpimą. Tikėjimas buvo tikrai tam, kad aprūpintų mus dvasiškojo gyvenimo daviniais. Tačiau, tikėjimas čia suprantamas tuo atžvilgiu, jei jis apima meilę.

Vis dēlto tai nēra meilē, kuri glūdi tame, kad duotum kitiems to, ko jiems trūksta. Tai yra broliškoji meilē, kuri liepia manīs matyti mūsū artimā drauge su mumis, kaip to Paties Dangiškojo Tēvo vaikus, skirtus amžinai gyventi su mumis sujungtais Jo meilēje. Tai yra meilē, kuri verēia mus būti kitiems maloniais ir duosniais, ir kantriāis, ir palankiais. Tosios aukštiosios dorybēs pajudinti, mes domimēs visais mūsū artimo darbais, kurie pridera jū gerbuviui. Mes esame mandagūs ir rūpinamēs visu kuo dalintis su artimu, nes tai yra brolio dalinimasis su broliu. Tos broliškosios meilēs mokomēs iš Kristaus, Kurio išpažintojais esame. Taigi, "būkite Dievo sekotojais, kaipo mylimiausieji vaikai", sako šv. Povilas, "ir elgkitēs meilēje, kaip ir Kristus mus mēlējo ir Pats Save davē už mus Dievui atnašā ir aukā meiliam kvapai" (Efez. V, 1-2).

Broliškoss Meilēs Īrodymas

Ta yra broliškumo arba brolybēs meilē, kuri daro mus būti krikščioniāis.

Visais amžiais broliškoss meilēs dvasia buvo stipriausias krikščioniškosios religijos išsiplētojimo faktorius. Tai buvo toji dvasia, kuri privertē Romos stambeldžius nusižeminti ir priimti šventājā tikējimā. "Žiūrēkite, kaip tie krikščionys gyvena ir kaip myli kits kitā". Matydami tarp krikščioniū tā broliškoss meilēs pobūdī, stambeldžiai ieškojo to viso priežasties. Pagaliau, jie surado tā prakilniā tiesā ir sužinojo, kad broliškoji krikščioniū meilē yra pagrīsta mūsū pačīū meile Dievui. Jie taip pat išmoko, kad Dievas yra tosios meilēs ir priežastis ir tikslas. Mes gi parodome mūsū meilē Dievui, kuomet mylime savo artimā.

Pagal tosios meilēs apibudinimā, mes visi būsime teisiāmi Paskutinē Teismo Dienā. Tuomet teisingiesiems Kristus tars: "Ateikite, mano Tēvo palaimintieji, paveldēkite jums nuo pasaulio ģkūrimo prirengtā karalystē. Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs pagirdēte; buvau svečias, ir jūs mane priēmēte; buvau plikas, ir jūs mane apdengēte; buvau ligonis, ir jūs mane aplankēte; buvo kalėjime, ir jūs atējote pas mane. Tuomet teisieji Jam atsakys ir tars: Viešpatie, kuomet mes Tave matēme alkanā ir Tave valgydinome,

trokštanti ir Tave girdēme? Kuomet mes Tave matēme svečią ir Tave priēmēme, ar plikā ir Tave apdengēme? Arba, kuomet mes Tave matēme ligonī ar kalėjime, ir atējome pas Tave? Ir atsakydamas (Viešpats) jiems tars: Iš tikrūjū, sakau jums, kiek kartū jūs tai padarēte vienam iš šitū mano mažiausīū broliū man padarēte" (Mat. XXV, 34-40).

SENA VARPINĒ

ANT aukšto kalno stovējo sena varpinē. Bažnyēia, kuriai ji tarnavo, jau seniai griuvēsiais virto, žolēmīs ir samanomis apžēlē. Tik sena akmens varpinē, kad ir skilusiomīs sienomis, bet dar laikēsī prieš audras. Jos visos angos buvo iširsios, iškritē akmens apdulkēje, bet po jos stogu, aukštai, dar tebebuvo nuo neatmenamū laikū varpas ir — net nuostabu! — jo virvē.

Ar bežinojo senoji varpinē, kad kitkart didingai skleidē šventus garsus Dievo garbei? Tik štai vienā dienā iš tolimos šalies atvyko turistas. Jis ēmē tirti senā pastatā, visur landžioti, visu kuo domētis. Atrado jis nukarusiā virvę ir pamatē varpā. Patraukē vienā kartā, ir kas pasidarē? Išsigandusi spruko laukan iš po stogo pelēda, nuo baidančīū trunētī sijū atsiplēšē šikšnosparnis, pamatinē nerami išlindo iš po akmens ir ieškojo saugesnēs vietas... Turistas paēmē virvę abiem rankom ir dar smagiau ēmē skambinti. Dar kažkokie paukščiai, išbaidyti, paspruko, iš plyšiū išlindo vabalai, o iš netolimū liepū pelēdos nuskrido toliau.

Ir vėl sukľuso visa apylinkē, senoji varpinē vėl skleidžia šventā garsā, ji tuč tuoju gali stoti į darbā ir tarnauti, kaip ir seniau, Dievo garbei.

Kas gi tā varpinē? Tai tu, kurs kitados (gal tat buvo labai seniai) kēlei sielā prie Dievo.

Kas gi tos pelēdos, šikšnosparniai, pamatinēs, vabalai? Tai tavo nuodēmē, kurios apsigyveno tavyje, kada nebeskambējo tavo sieloje varpas.

Kas gi tas turistas ir tas varpas? Turistas — tai Dievo žodžio skelbējas, šventa knyga, šventas pavyzdys; o varpas — tai tavo sielos atbalsis į Dievo žodī.

Blogai, jei tavo varpas nebeskamba. Pelēdos ir vabalai nelīs iš apleistos varpinēs.

"S. C."

Šv. Vincentas de Paulo

LAIMINGA buvo toji diena kurioje paprastas Pirėnėjų kalnų piemenėlis Vincentas raginamas savo gerojo tėvelio ir klebono paliko savo ganamuosius gyvulius ir pradėjo ruošimasį ganyti Kristaus avydę, žmonių sielas. Įdomus, it pasaka, pinasi šio paprastojo piemenėlio gyvenimas.

Nuošalioj vietoj, Prancūzijoje, 1576 m. gimė Vincentas de Paulo. Kaip visiems tų laikų ūkininkų vaikams, jaunystėje Vincentas ganė gyvulių bandas. Bet kuomet buvo pastebėti Vincente nepaprasti gabumai: būdo kilnumas ir proto lakumas, jaunasis piemuo buvo išsiųstas ruoštis kuniguosna. Iššventinuo 1600 metuose.

Apverktina buvo liaudies padėtis tuolaikioje Prancūzijoje. Liaudis buvo apleista, miestai pilni našlaičių, vargšų, senelių, ligonių, žodžių, visuomenės atmatos buvo be tikrojo draugo. Dirva buvo plati gailestingiems darbams bet darbininkų maža. Taip būta iki kol nesuplevėsavo kunigo Vincento kunigiškas skvernas šių visuomenės atmatų tarpe.

Draugiškas, malonaus būdo, Pauliečiui pasisekė rasti Romoje kardinolų ir Prancūzijoje sosto ir diducmenės tarpe sau tikrų prietelių savo ateities gailestingiems darbams.

Tapęs žymiosios Gondi šeimos kapelionu jis susipažino su tikrąja liaudies padėtimi. Tuoj, atliekamą laiką, sunaudojo liaudies naujai tapdamas jų tikruoju dvasios atgaivintojumi. Prie šio liaudies misijonieriško darbo tuoj stoja kiti kunigai patraukti Vincento išmintimi ir kilnia asmenybe.

Dar skaudesnėje padėtyje buvo didžiųjų laivų irklininkai, kaliniai. Nekurių laivų dugnuose virė tikras pragaras. Irklininkas tik tol buvo šiaip taip aprūpinamas kol galėjo irklą traukt. Išsisėmus visiškai jėgoms irklininkas buvo išmetamas kaipo atnatas. Bloga buvo šių irklininkų - kalinių kūno padėtis bet jų dvasios stovis dar blogesnis. Šie atmesti, didžiausio vargo ir ligų suspausti, irklininkai pajutę Vincento gailestingąją ranką net bjauriausiuose patarnavimuose, negalėjo prie jo neprisiršti ir nepildyti jo mažiausius pageidavimus. Pasisekė šv. Vincen-

tui šiems nelaimingiesiems įsteigti atatinkamą įstaigą ir su karaliaus Liudviko XIII pagalba galėjo palengvinti jų vargą ir kančias.

Matydamas tą gerą kurį jis bei kiti kunigai paskatinti jo pavyzdimi galėjo padaryti dirbdami misijonierišką darbą liaudies tarpe bei plačiąją dirvą tarp visuomenės apleistųjų jis įkūrė naują kunigų kongregaciją kuri net iki šiai dienai sėkmingai veikia.

Šv. Vincento nepaprastas kunigiškas uolumas kuris plaukė iš jo asmeniško šventumo ir supratimas kunigiškų pareigų tuoj atkreipė į jį esančiosios Bažnytinės valdžios akis. Jau seniai buvo jaučiama didelis trūkumas kunigų. Tuoj buvo pakviestas Paulietis duoti ruošiantiesiems atatinkamas konferencijas, rekolekcijas, bendrai, ruošti jaunuolius dvasiniam gyvenimui. Dėka Pauliečio pastangoms buvo kuriamos naujos seminarijos, auklėjimo vietos, iš kurių vėliau vyko paruoštieji jaunuoliai į plačiąją dirvą, kurią ruošė nuolatinieji karai, kivirčiai tuolaikinėje Prancūzijoje.

Paryžiuje apleistųjų vargšų, senelių, ligonių, kalinių padėtis buvo ypač apverktina. Palengvinti šiems nelaimingiesiems prie šv. Vincento ir jo kunigų pagelbininkų dėjos būriai dievobaimingų moterų kurių tarpe buvo nemažas skaičius žymių asmenybių; ponių ir diduomenės atstovių. Kad šis gailestingas darbas būtų vaisingesnis, Vincentas įkūrė šioms moterims vienuolyną. Naujai įkurtasis vienuolynas greit augo ir tuoj buvo steigiamos, įrengiamos atatinkamos įstaigos, kuriose vadovavo, dirbo šios naujai įkurtosios vienuolijos narės. Ypač pažymėtina įsteigtoji ligoninė kurios pastatymui tikintieji sudėjo virš milijoną dolerių ir net pats karalius padovanojo žemę. Tai buvo didžiausias gailestingumo darbas 17 šimt.

Iškilus trisdešimties metų karui šv. Vincentas su savo pagelbininkais vyko patarnauti karo ištiktiesiems. Buvo steigiamos valgio stotys, dykai dalinamos sėklos suvargusiems ūkininkams ir jaunos merginos saugojamos įvairiuose vienuolynuose nuo ištivirkusių kareivių. Jo gailestingą ranką net atjautė Airių ir Anglų katalikai kuriems

teko dėl tikėjimo persekiojimų bėgti iš savo kraštų.

Prisiminę ką katalikų gailėstingumas nuveikė Prancūzijoje ir Belgijoje per ir po didžiojo karo, su kokia organizuota jėga tas darbas buvo vykdomas ir žinodami, kad tai tik buvo tęsinys šv. Vincento pradėtojo darbo septynioliktame šimtmečiuje, tuomet galėsime bent truputį įvertinti šv. Vincento išmintį ir pasišventimą artimui.

Pauliečio įsteigtosios misijonierių draugijos kunigai net vyko už Prancūzijos rubežius: Italijon, Airijon ir kitur patarnauti artimui. Bet, gal žymiausias šv. Vincento gailėstingumo darbas už Prancūzijos rubežių buvo vargų vargingosios būklės palengvinimas. Dar jaunam kunigui besant, teko pačiam pakliūti Turkų nagan ir būti parduotam vergijon. Reiškia vergų rykštė ir jo nagarą palietė. Apskaičiuojama, kad tuo laiku apie 25,000 krikščionių pakliuvo į Turkų vergovę. Į šių pagrobimų pagalbą ir vyko Pauliečio įkurtosios vienuolijos nariai. Įvairiausiais būdais jie laisvino ir padėjo nelaimingiesiems; pinigais išpirkdavo net kartais patys pasiaukodavo vergų vieton. Toks šių vienuolių elgėsis dideliai paveikė ir visus vergijos jungo nešančiuosius.

It pasaka skaitosi šv. Vincento gyvenimas. Bet kuomet pamatai, kad toks asmuo gyvena ir, kad šie žodeliai menkai įvertina šio didžiojo asmens darbas, tuomet nenuestabu, kad Bažnyčia pakėlė jį šventųjų tarpan ir stato jį vėsiems kaip pavyzdį.

1660 metuose Paryžiuje užmigo amžinu miegu ir šis garbingas žmogus, kuriame kiekvienas ypač neturtingieji ir visuomenės apalieistieji rado sau didžiausį prietelį.

Antanas V. Mažukna, MIC.

Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. (Mato 7, 15).

“Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu tas mane (Jėzų) priima.” (Mato XVIII, 5).

“Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas.” (Mato V, 48).

Kas laimėja savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, ras ją. (Mato X, 39).

Į V Y K I A I

Komunistų vado pareiškimai

Praeitą savaitę New Yorke atitinkama komisija tyrinėjo komunistų veiklą šioje valstybėje. Liudininku pakviestas pats partijos vadas, generalinis sekretorius Earl Bromder, kurs viešai pareiškė, kad Amerikos komunistų partija yra dalis komunistų internacionalo, kurį valdo Maskva, kad ji visada priėmė internacionalo nutarimus, nors ir turinti teisę pareikšti veto. Jis pripažino, kad komunistinė propaganda vedama visoje šalyje, visose įstaigose, mokyklose, pašalpas duodančiose įstaigose ir t.t. Komunistų partijoje dabar esą apie 75 tūkstančiai narių.

Kun. Ryan smerkia Hague režimą

Duluth, Minn. — Katalikų universiteto prof. mons. Ryan savo kalboje smarkiai puolė Jersey City majoro Hague režimą, kurs varžo žodžio ir susirinkimų laisvę. Jis paminėjo, kad daugis katalikų liko suvedžioti, pranešinėjant, kad Hague kovoja už amerikozimą ir tikėjimą, tai esanti netiesa — Hague kenkia Amerikos principams.

Įstatymas Prieš Amerikos Komunistus

Abieji New Yorke parlamento rūmai žymia dauguma priėmė įstatymą, kad negali turėti draugijų ar organizacijų, siekiančių išardyti Amerikos valdymosi formą. Komunistų partija protestavo prieš šį įstatymą, pareiškdami savo taikingus norus. Partijos generalinis sekretorius, K. Bruder, prieštaraudamas visiems savo ankstyvesniems pareiškimams, pasakė, kad J. A. V. komunistų partija stipriai remianti Amerikos demokratiją, atmetanti jėgos pavartojimą ir esanti nuo užsienio nepriklausoma.

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte save paaukoti

Dievui kaip Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyno ramybėje bei tyloje?

Jei moki kokį nors amatą, pašvesk jį Dievo tarnyboj! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavoje yra, paaukok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimesnių informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES

Nenuodykim Vaikų Alkoholiu

Nenuodykim vaiku

YRA blogas paprotys šeimynose duoti gerti vaikams alaus, degtinės ar panašių gėrimų. Taip elgiamasi su vaikais iškilmių ar švenčių progomis. O kartais ir iš nesupratimo juos girdo svaigalais, nes jie, girdi, būsią sveikesni ir gabesni. Tokie tėvai džiaugiasi, jei jų girdomi vaikai gali nemaža išgerti. Be to, net žindomiems vaikams duodamas pienas, atmieštas su vynu ar alumi. Žvilgtterėkime į tamsių, nemokytų žmonių tarpą, ir pastebėsime, kad kartais net visiems vaikams duodama degtinė: tai čiulpiant, tai trinant jų veidelius, kad užmigytų ir motiną nevargintų. Ir taip elgiantis nuolatos, per keletą metų pripratunami vaikai po trupučiuką gerti, duodant jiems duoną, mirkytą degtinėje, čiulpti. Kiti vėl tėvai duoda vaikams ir vaisių, uogų vyną, saldžių likerių, arba, visai nepagalvoję, perka jiems šokoladų, skanėsių, kuriuose įmaišyta degtinės. Ypačiai šventėse ir pasilinksminimuose visų visuomenės sluoksnių vaikai girdomi. Linksmai svečiai nesigaili jiems stiklinės ir džiaugiasi, jei vaikai įkaušta.

Tokie papročiai yra pavojingi tautai ir ruošia jos ateičiai neapskaitomų nuostolių. Aš čia pasakysiu, remdamas vienu paklausimu, kurį savo metu bavau davęs žymiems vokeičių gydytojams bei auklėtojams.

“Vaikams nereikalingi svaigieji”, — pasakė vienas patyręs vyras, “ir mes žinome, pridūrė, miręs, prof. Preyer'ris, kad mažiems vaikams nekenkia, jei jie be alkoholinių gėrimų auga”. “Jaunystė yra girtybė be vyno”, pasakė Goethe. Jaunystė nežino rūpesčių, vaikai teneieško draugijos, kurioje viešpatautų gėrimo prievarta.

Jokios naudos vaikams iš svaigalų

Kad vaikams nėra naudos iš svaigalų, suartinai pripažįsta geriausi medicinos žinovai. Žymus Frankfurto (prie Mainz'o) kaklo gydytojas prof. d-ras Moritz'as-Smidt'as-Metzler'is pareiškė, kad jam operacijos metu visuomet sunkiau užmigdyti tie vaikai, kurie prie vyno ir alaus pripratę; tuo tarpu, kurie prie alkoholio nepripratę, gana greitai ir ramiai užmiega. Jis šiaip apibu-

dino savo praktiką:

— 1862 m. prasidėjo mano praktika. Paprastai, daugelio šeimynų vaikams jau antraisiais gyvenimo metais aš duodavau vyną. Pagaliau kai mano praktika išsiplėtė, aš nusprendžiau ištirti: ar alkoholis naudingas vaikams, ar ne? Aš turėjau veikiai įsitikinti, kad alkoholi vartoją vaikai nieku būdu nebuvo sveikesni už kitus; priešingai, radau, kad šie daugiau persišaldyti linę. Dvejatą vaikų sveikos šeimos ir geros sąlygose augančių, delei jų silpnumo ir mažo kraujo, priverstas buvau pasiųsti į maudykles. Metams praslinkus, kai tėvų patariamai mete gerti, vaikai rados sveiki.

Panašų bandymą padarė Šveicarų vaikų gydytojas Hurlmann'as, kuris savo dviejose vaikų sanatorijose nuo 1880—1900 m. praleido 3,114 mažų pacientų:

— Pirmaisiais metais aš taip pat suklydau. Maniau, kad, duodant vaikams kasdien vieną decilitrą vyno, juos pataiso; paskui pats turėjau suprasti, kiek buvau nesąmoningas. Mažakraujai nervingi vaikai išgėrę pusę taurelės vyno, netekdavo noro bėgioti. Pasivaikščiojimuose užtekdavo tokiems vaikams duoti truputį vyno ir jie tapdavo susijaudinę ir nuvargę. Anksčiau maniau, jog sergantiems rachitu (tam tikra kaulų liga) širdies atsparumui reikia duoti konjaką, bet ir tokiuose atsitikimuose priėjau kitą nuomonę. Juoda arbata geriau patarnauja. Šaltas kompresas arba lengva užpylimas pakelia širdies jėgą kritingame momente stipriau, negu konjakas arba ispanų vynas. Pagaliau, ką aš pats iš tūkstančio vaikų pastebėjau ir sužinojau ir, kurių gyvenimą ir šeimynų istoriją ištyriau, galiu ramiai pasakyti: **Nematau naudos iš alkoholio.**

Žmonės yra įsitikinę, kad alkoholis veikia stiprinančiai tik dėl to, kad jie pastebėjo, jog po vieno degtinės arba vyno gurkšnio darbas lengviau sekasi. Alkoholis panašiai veikia, kaip botagas, muzika ir kitos jaudinančios priemonės, bet apie jas niekas nėsakys, kad gyvuliams ir žmonėms jos teiktų jėgų. Ir mokslas patyrė, ir kasdieniam gyvenime įsitikinta, kad po jėgų sukėlimo su alkoholio pagalba, veikiai ateina didelis

nusilpnėjimas. Bet kas ir ši nusilpnėjimą šalina, naujomis pagiriomis, tas veikia palieka girtuoklis, apie kurio tvirtumą ir ginčytis nereikia. Tikrų ir neapgaulingų jėgų teikia mankštinimasis ir darbas. Toliau geras maistas ir tinkamas, kaip reikiant, poilsis. Ypačiai tai duotina vaikams alkoholio-jaudintojo vietoje.

Alkoholis smegenų ir nervų nuodai

Vaikams alkoholis (arba: svaigieji gėrimai) turi daug piktesnės įtakos, negu suaugusiems, nes vaikų smegenys dar tvarkosi ir turi stiprėti. Šitie nuodai kartais net nužudo vaikus. Prof. Demmė pareiškė, kad vienas trijų metų vaikas nuo 75 gramų alkoholio, pavartojus kaip vaistą, miręs. Viename Silezijos mieste du suaugusių vaikų žuvo nuo degtinės, kurią patiekęs jiems gerti jaunas smuklės tarnas. Deja, kiekvienai metai duoda tokių pavyzdžių vis naujų. Nebeminint tokių nelaimingų atsitikimų, gali būti dar blogesnių vaisių.

Muencheno prof. Jonas Buchneris, Petenkoferio pasekėjas, aiškina:

— Suaugęs, kurio smegenų plėtotė baigta, turi galios atsispirti kenksmingiems veikimams. Bet vis dėlto iš pamišėlių įstaigų statistikos matome, kad 50—40 nuošimčių visų dvasios ligų yra kilusios dėliai girtybės. Štai, kaip baisiai alkoholio perteklius veikia į smegenis. Vaikui ir jaunam žmogui, mažų mažiausia iki subrendimo, kiekvienas, nors ir nežymus, alkoholio gėrimas yra jau didelis gėrimas...

Emso sanitarinės tarybos d-ras Geissė teikia 43 metų patyrimo išvadą:

“Vynas ir alus padaro vaikus neramiais, nervingais, gimdo galvos skaudėjimo palinkimą, blogą miegą, pagreitina kūno ir dvasios nuovargį”.

Prof. Thomas, Freiburgo vaikų ligoninės direktorius, rašė:

“Suaugę vaikai, gerdami alkoholį, netenka šalia kūno ir dvasios linksmumo; jie greitai bręsta, mokosi nepatenkinamai, darosi mažakraujai. Jų charakteris retai esti nesugadintas. Anksčiau ramus ir sukalbamas, pasidaro piktas, perdaug jautrus ir nesukalbamas. Atitraukus juos nuo alkoholio, pasitaisto.” Su tokia nuomone sutinka mūsų auklėtojai.

Žinomas mokytojas Vilius Siegertas pasakė: “Mano 30 metų mokytojo patyrimas parodė, kad vaikai, geria alkoholį, priskaitomi prie negabiausių mokinių. Mūsų nervų ligoniai vaikai, kurie dėl mažiausio kūno ar dvasios įtempimo susmunka ir kurių tėvai šaukte šaukia, kad nuovargiui prašalinti reikią gerti, yra klaidingos nuomonės auka, esą alkoholis ligonį stiprina”.

Berlyno prof. Paulsenas, garsus etikas ir pedagogas, išsitarė:

— Jei tu nori savo vaikus vaikais laikyti, duok jiems pieno. Jei tu nori juos jautriais, atkakliais, greitai subrendusiais ir jaunais paliegėliais padaryti, duok jiems alkoholinių gėrimų ir maitink stipriai paruoštais mėsos valgiais.

Kitas žymus pedagogas, Jėnos prof. Rein'as, šitaip atsiliepė: “mūsų nervingojo amžiaus žmonių negalima užtenkamai įtikinti, kad palinkimas į nervingumą, vartojant alkoholinius gėrimus, jaunuomenėj ne tik nemažinamas, bet didinamas. Negalima apsaugyti, kiek žūna dvasios jėgų ir veiklumo mūsų tautos jaunuomenėje nuo vartojimo svaigiųjų gėrimų”.

Gan rimtas suskambėjo žodis buvusio Heidelbergo, dabartinio Muencheno pamišėlių įstaigos direktoriaus prof. Krepelino:

“Alkoholis plėšriausiai terioja vaikų nervų sistemą. Jau žinome, kad šiandien nėra tinkamesnių priemonių idijotams gaminti, kaip nuolat duodant alkoholio. Tūkstančiai motinų nenuodijo savo mažutėlius šitokia priemone, kuri jas sukvaailino. Atsižvelgiant į sąlygas, toji priemonė padaro ligonį kūnu ir dvasia silpną ir be energijos”.

Ypatingus bandymus tuo klausimu buvo padaręs miręs, Berno vaikų ligoninės direktorius, prof. Demmė. Jis priskyrė žymioj daly didėjantį mūsų mokyklų jaunuomenės nervingumą alkoholiui ir parodė šitokius įtikinančius davinius:

“Bandymas, kuris man gerai žinomas, buvo darytas su saiku geriančiais ir amžiumi atsilikusiais vaikais. Norėta įsitikinti: ar tie 10—15 metų vaikai, vartodami su saiku vyną, pajėgia sukelti paskutinę darbo energiją mokykloje ir namie, ar, priešingai, ji mažėjanti ir einanti prie dvasios ir kūno nuovargio ir susilpnėjimo. Mažiems vaikams buvo duodama pietums ir vakarienei stalų vy-

no 70, suaugusiems 100 gramų. Geriamas vynas buvo maišytas su vandeniu. Šitas bandymas buvo sąžiningai atliekamas per pusantrų metų taip, kad visuomet, vartojus keletą mėnesių vyną, paskui jo vartojimas buvo pertraukiamas keletui mėnesių, drauge buvo kreipta dėmesio į metų sezoną. Vaisius buvo tas, kad vaikai, vartoją vyną, būdavo suvargę, sudribę ir proto darbui mažiausiai tikę. Ypačiai jų miegas buvo neramus, su dažnais trukdymais ir dėi to mažai galėdavo atsilsėti. Du šių vaikų pastebėjo šią nepaprastą atmainą ir jie laisva valia prašė juos atleisti nuo vyno vartojimo”.

Vaikų dora, vartojant alkoholį, nukenčia

Jau minėtas mokytojas Siegertas, parašęs brangų raštą apie jaunųjų nuodėmes, sako:

— Pats prityriau, kad niekas taip nesukelia jautulingumo, kaip alkoholiniai gėrimai.

Garsusis graikų filosofas Platonas, gyvenęs 400 m. prieš Kristaus gimimą, kartą sušuko:

“Kas atsitiktų, kad mes išleistumėm įstatymą, kuriuo uždraustumė vaikams iki 18 metų vyną ir jei juos pamokytume, kaip tai yra pavojinga didinti jaunystės ugnį, kuri jau jų kūne ir dvasioje dega, ugnies gėrimais pirmiau, negu jie savo jėgas sunaudos sunkiems darbams? Neturėdami tokio įstatymo, turim didžiai liūdėti, kad mūsų jaunikaičiai pakliūva pasileidusio gyvenimo sukurin”.

Jei ankstyboje jaunystėje alkoholiniai gėrimai visai yra uždrausti, ir augas žmogus pastebi, kad suaugusieji, kuriuos jis labiau gerbia, nevertina svaiginamųjų gėrimų, tad jis ir vėliau mažą gers. Abstinencija ir griežta blaivybė vėlesniais jaunystės metais saugo nuo daug klaidų, kaip tai: dvikovų, peštynių, paleistuvystės ir t.t. Įsidėmėtina baisūs faktai: apskritai 200 tūks. vokiečių kasmet patenka už piktadarystės į kalėjimus ir pataisos namus. Tai vis daugiausia jauni žmonės tarp 17 ir 23 metų, kurie alkoholio įtakoje prasižengė. 1901 m. Erfurto prisiekiusiųjų teismas nuteisė darbininką Levandovskį už gyvulišką prasižengimą 10 metų kalėjimo. Šis, išgirdęs sprendimą, sušuko: “Kad čia būtų vaikai! aš norėčiau įspėti juos nuo degtinės; ji yra visu kuo kalta!”

— Ne iš karto pasidaro žmogžudys, — rašė 1897 m. balandžio m. 7 d. Baucene nuteis-

tas žmogžudys Hoch'e: — jei pats savęs paklauskčiau, kas mane tokį padarė, žinau tik vieną atsakymą: degtinė... Jis, dar vaikas, būdamas mūrininko padėjėju, išmoko gerti. “Nuo mažą pradėdama gerti, baigiamą po daug. Aš taip pat ne litrais čniau gerti. Jei norite būti sveiki žmonės, linksmi darbininkai, laimingi šeimų tėvai, tada šalin velnio pinklės!”

Alkoholiniai gėrimai gadina vaikams norą valgyti

Pati prigimtis paskyrė vaikams pieną. Jie turi stiprų prigimtą norą į saldžius valgius ir vaisius, ypačiai į sodo vaisius. Žmogus auga geriausia tada, kai prisilaiko prigimties. Prof. Demmė įrodė, kad dėl alkoholio gėrimų mažų vaikų virškinimas žymiai nukenčia. Jie nuolat erzina vaikų pilvo sieneles ir gadina virškinimą; dažnai pilvo ir žarnų katarai sunkiai duodasi gydyti. Vaikai nustoja svorio ir žymų jėgų sunykimas.

Taip pat vaikų organizmui nereikalingos ir kitos jaudinančios priemonės. Visokią stiprią medžiagą (garstyčius, pipirus, ukusą ir t.t.) reikia vaikams uždrausti, bet pirmoje vietoje alų ir vyną. Kiekvienas tokio gėrimo gurkšnis yra ne tik nereikalingas bet ir kenksmingas.

Taip pasakė Halės prof. Dr. E. Harnack'as, ir buvęs Pragos prof. Hueppe dar pridūrė: “Jei vinas ir alus būtų vartojamas virškinti valgiui, turinčiam daug baltymų, tada verstų vaikus perdaug gerti, ypačiai valgant; tuo tarpu gerai padaryti valgiai netroškina. Geriant perdaug silpninama skilvio ir virškinimo sulčių veikimas, ir specifinis kūno svoris sumažėja. Yra žinoma, kad, vartojant alkoholį, vaikų augimas trukdosi. Buvo auginama mažos veislės šuniukai, jaunučiukai paimiti nuo motinos. Jiems buvo duodamas maistas, bet, kiek galėdama daugiau, sumaišytas su alkoholiu. Iš tokios šuniukų veislės susiporuojant gauta visai menkos veislės šuniukai”. Prelatas Kneipp'as kartą pasakojo:

— Viena graipienė atsivedavo dvejetą vaikų, kuriuodu buvo 6 ir 7 metų, bet juodu atrodžiusiu, kaip 2 ar 3 metų. Į mano klausimą: kaip ji auklėjusi vaikus? atsakė: Nuo pusės metų jie gaudavę raudono, graikų ir ispanų vyno. Jie gaudavę “stipriausį valgį”, ir kas pasidarė? Tikri paliegėliai.

(Bus daugiau)

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Apie Amerikos Masonus

Amerikos masonai, kurie ligi šiol buvo patriotais ir nelabai nusistatę prieš religiją, dabar labai pasikeitė. Paryžiaus didysis orientas su savo nuostatais vis labiau braunasi į rytuose esančių didesniųjų miestų ložes. Šis pasikeitimas žymu ir viešumoje. „Amerika“ rašo, kad visai suprantamas tarpautinis žydų, komunistų ir masonų bendradarbiavimas. Jie visi sudaro sąjungą prieš vienintelę organizaciją, esančią virš tautų ir siekiančią išlaikyti krikščionybę ir dvasingumą pasaulyje. Jei Jungt. Amerikos Valstybės nori išlikti demokratiškos, Amerikos masonai turi pasipriešinti Europos masonerijs įtakai.

Nuteistas Dėl Piktžodžiavimo Prieš Dievą

Aazlemo teismas nateisė laisvamanių draugijos „De Dageraotd“ pirmininką ir laikraščio „De Vrijdenker“ redaktorių 2 mėn. kalėjimo už piktžodžiavimą Dievui. Valstybės gynėja tereikalavo tik vieno mėnesio kalėjimo.

Katalikų Akcija Nėra Jokis Politinis Sąjudis

Boston, Mass. — Laikrašty Boston Sunday Post kun. M. J. Ahern, S. J., iš Weston kolegijos, ilgu straipsniu aiškina Katalikų Akcijos sąjudį, kadangi daugybė kitatikių apie tą akciją neturi nuovokos ir klaidingai ją supranta ir tas klaidas kitiems perduoda.

Katalikų Akcija, pažymi kun. Ahern, yra išimtinai bažnytinė apaštalavimo organizacija. Šventasis Tėvas taip ją apibudina. O Amerikos katalikų vyskupai pareiškia, kad tarp Katalikų Akcijos ir katalikų aktyvumo yra skirtumas. Katalikų aktyvumas gali būti susijęs ir su politika. Katalikų Akcija gi nieko bendra neturi su politika. Ji yra tik glaudžiai surišta su bažnytinių darbu.

Be kitko, rašo kun. Ahern, Katalikų Akcija nėra nei antiprotestantiška, nei anti kitokia kokia. Ji yra tik už Kristų, už Dievą, už

Bažnyčią ir už katalikišką tikėjimą. Katalikų Akcija yra pačių vyskupų vadovybėje ir šios organizacijos nariai, savaime suprantama, turi būti dori ir pavyzdingi katalikai.

Budapešto Vyskupas Prieš Nacionalsocialistus

Birželio 24 d. atidarant katalikų kunigų socialinę savaitę vyskupas Glattfelderis pasakė kalbą, kurioje labai griežtai pasisakė nacionalsoc. propagandą Vengrijoje. Jis tarp kitko, pažymėjo, kad tų neatsakingų agitatorių veikla esanti dar pavojingesnė, negu kraštutinių kairiųjų propaganda, nes komunistų bloga valia yra visiems iš karto aiški, o nacionalsocialistų agitatorių veikla galinti suklaidinti net pačių geriausių nusistatymų žmones.

Popiežiaus Laikraštis Užstoja Žydus

Vatikanas. — Popiežiaus pusiau oficialus laikraštis Osservatore Romano liepos 5 d. atspausdino straipsnį, kuriame pareiškiamas aiškus nepasitenkinimas dėl daug kur daromų žydų persekiojimų. Laikraštis pažymi, kad priešžydiška propaganda davė tokius vaisius, kurie neverti XX-to amžiaus civilizacijos.

Laikraštyje pažymima, kad daug kur veiksmai prieš žydus yra ne tik kraštutiniai prieš-krikščioniški, bet ir nežmoniški. Nepasitenkinama, rašo laikraštis, žydų ištrėmimu, bet jie dar mušami, sužeidžiami ir net žudomi.

Naujas stebuklas Fatimoj

Kaip paprastai, taip ir šiemet, suplaukė tūkstantinės maldininkų minios į metines Fatimos šventovės — stebuklavietės iškilmes Portugalijoje. Nevien portugalai katalikai stengėsi parodyti dar kartą savo karštą ir tikrai sūnišką prisirišimą prie dangiškosios Karalienės, bet kartu buvo matyti atvykusių daug užsieniečių: ispanų, anglų ir prancūzų.

Maldininkų skaičius per pusę milijono. — Švenč. Panelė save mylintiems niekuomet nepasišykšti malonių. Taip įvyko ir šį kartą.

Taip vadinamame — ligonių laiminimo momente — pasigirdo keli staigūs sušukimai: "Stebuklas! Stebuklas!" Ir, iš tikrųjų, įvyko visiems nepaprastas, staigus jau nuo kelių metų suparalyžiuoto ligonio pasveikimas. Įvykis tuojaus buvo patikrintas vietinės specialistų komisijos, ir plačiai aprašytas visuose vietos laikraščiuose.

Šaudō katalikus

Meksikos katalikai neseniai padavė prezidentui Kardenui prašymą atidaryti bažnyčias. Hermosos mieste katalikai pradėjo vieną bažnyčią statyti. Kai buvo baigtas vienas altorius ir susirinkusi minia nuo jo nepasiskubino išsiskirstyti, policija pradėjo į ją šaudyti ir nušovė vietoje tris vyrus ir vieną moterį ir daug sunkiai sužeidė.

Vis tebekovoja

"Osservatore Romano" aprašo keletą tikrų faktų iš kruvino ir baisaus bolševikų gaujų Bažnyčios persekiojimo Ispanijoje:

Mombeltrano kunigas Don Domiano Gomez Jiminez buvo raudonųjų ištemptas iš namų. Žiauruoliai žaidė su savo auka "bulių kovą", paskui vargšą privertė gerti žibalą, pagaliau pririšo jį prie vežimo ir taip nu-tempė 4 km. į Puerto del Pino. Ten jie sužalotąjį paliko savo likimui ir pradėjo skaniai sau pietauti. Kankinys dejavo iš skausmo ir pagaliau neteko sąmonės, tuo tarpu vienas komunistas, gailėdamasis tokių skausmų, auką nušovė.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Atrasti žymūs Griuvėsiai

Šiomis dienomis visiškai atsitiktinai Dubingiuose atrasti sugriuvusios pilies ir bažnyčios griuvėsių likučiai, kur prieš pusketvirtą šimto metų buvo palaidotas žymus Lietuvos karo vadas Vilniaus vaivada Radvila Rudasis. Tuo tarpu toje vietoje kasinėjimų nebus. Vėliau tai bus padaryta ir manoma rasti daug istorinės medžiagos.

— Birželio 29 d. Liepojuje buvo išventintas naujas lietuvis vyskupas prel. Ant. Urb-

šys, kuris buvo naujai įsteigtos Liepojos vyskupijos ganytojas. Į iškilmes vyko iš Lietuvos vysk. T. Matulionis.

Derybos Romoje

Šiomis dienomis Romoje yra susirinkę visi Lietuvos vyskupai, šv. Sosto atstovai Lietuvai ark. Arata ir Lietuvos užs. reikalų min. St. Lozoraitis. Ten galutinai norima užbaigti susitarimą tarp Valstybės ir Bažnyčios.

"Pavasario" Sąjunga

Šiomet sueina 25 metai nuo didelės katalikiškai tautiško Lietuvos jaunimo "Pavasario" organizacijos įsteigimo. Iškilmingą sąjungos sukakties paminėjimą pavasarininkai surengė birželio mėn. 27 — 29 d. Be kitų programos punktų išpūdingai ir gražiai pasirodė sąjungos skyrių chorai ir sportininkai.

Užsimušė kun. J. Žemaitis

Birželio 17 d. Kaune įvyko retai skaudi nelaimė. Ukmergės plente per motociklo katastrofą užsimušė kun. Juozas Žemaitis. Jis kartu su kun. Dabašinsku važiavo motociklu paskui sunkvežimį. Bet sunkvežimiu staiga pasisukus, motociklas taip smarkiai atsimusė į sunkvežimį, kad net subyrėjo pirmas ratas. Kun. J. Žemaitis buvo taip sunkiai sužeistas, kad be sąmonės nuvežtas ligoninėn netrukus ir mirė. Kun. Dabašinskas sužeistas lengviau. Kun. J. Žemaitis buvo ką tik Kaune išventintas kunigu, o sekmadienį (VI. 19) turėjo būti jo primieijos. Deja, jo gimtoje parapijoje Betygaloje įvyko jo laidotuvės. Tėvams nepaprastai skaudus smūgis.

Suvažiavimo neleido

Kaip jau buvo rašyta, Vilniaus lietuvių sumanymu, š. m. birželio 26 ir 27 dienomis Vilniuje buvo kviečiamas pirmasis Vilniaus krašto lietuvių atstovų suvažiavimas, kuriame turėjo būti aptarti to krašto lietuvių visuomenės tautiniai kultūriniai ir ekonominiai reikalai. Už suvažiavimą visą atsakomybę buvo pasiėmus žinomas ir vilniečių tarpe populiarus kun. K. Čibiras.

Šio suvažiavimo reikalu š. m. birželio 4 d. buvo paduotas Vilniaus storastai prašymas, kurį pasirašė kun. K. Čibiras, direkt. M. Šikšnys, inž. Kraužlys, red. A. Burokas ir red. J. Latvys.

Vilniaus "Aidas" praneša, kad birželio 15 d., suvažiavimo organizatorių atstovams nuvykus Vilniaus miesto storastijos įstaigon, žodžiu jiems buvo pranešta, kad jų prašymas storastos esą išspręstas neigiamai. Vadinasi, ruoštasis vilniečių lietuvių atstovų pirmasis suvažiavimas įvykti negalės.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Atvyko Svečiai

Gerb. kun. Kazimieras Malakauskas, pernai išventintas kunigu Lietuvoje, apvažiavęs kelis Amerikos miestus, aplankęs lietuviškas švietimo įstaigas, pėreitą savaitę atvažiavo į Čikagą ir ilgesniam laikui apsistojo pas brolių Marquette Parke. Linkime sveičiui pasidžiaugti laisvu Amerikos oru.

Gerb. kun. Janilionis, atvykęs iš Argentika lietuvių parapijos klebonas, kelias dienas paviešėjęs Čikagoje, vėl grįžo į savo parapiją. Tenka pastebėti, kad kun. J. Jusevičius per kelerius metus buvo Šv. Kryžiaus ligoninės kapelionu.

Gerb. kun. Janulis, atvykęs iš Argentinos, rūpinasi kiek galint suvesti Amerikos lietuvius į glaudesnius broliškus ryšius su Argentinos lietuviais. Kilnus ir gražus užsiėmimas. Linkime pasisekimo!

Vyčių Seimas

Artėjant rugpiūčio mėnesiui, džiugu žinoti, kad iš visų Amerikos lietuvių parapijų, suvažiuos į Aušros Vartų parapiją Čikagoje, jaunimas, turėti savo seimą 9, 10 ir 11 dienomis. Beabejo vietinė Vyčių kuopa smarkiai prie seimo ruošiasi ir tikisi, kad seimas tikrai bus vienas iš skaitlingiausių.

A. L. R. K. Vargonininkų Sąj. gos 27 Seimas
Užsibaigė

Po kelių dienų svarstymo padaryta daug gražių nutarimų. Svečių net buvo iš Naujos Anglijos. Viskas praėjo su pakilusia nuotaka. Į centro valdybą išrinkta šie asmenys:

pirm. muz. J. Žemaitis iš Worcester, Mass.; vice pirm. muz. P. Dulkė iš Brooklyn, N. Y.; sek. muz. N. Kulys iš Čikagos; išdin. muz. A. Mondeika iš Cicero, Ill.; vyriausioju redaktorium komp. A. Pocius; biznio menedžerius N. Kulys.

Rekolekcijos

Paskutiniu laiku, nuo liepos 7 d. iki liepos 16 d. TT. Marijonų Kongregacijos kunigai ir broliai atlaikė savo metines rekolekcijas. Rekolekcijas vedė d. g. Tėvas J. Vaitkevičius, MIC., seminarijos rektorius.

Kasmet liepos 16 d. visuose Marijonų vienuolynuose daromi arba atnaujinami yra apžadai. Šiais metais keli Marijonų klierikai sudėjo amžinus apžadus. Įžadų darymo ir atnaujinimo išskilmėms vadovavo d. g. Tėvas Provincijolas Jonas Jakaitis, MIC.

Po visų išskilmų ir visų pamaldų buvo iškilmingi pietūs, kuriuose dalyvavo visi suvažiavusieji kunigai ir broliai.

Tai viena iš didžiausių Marijonų Kongregacijos švenčių.

Darbuojasi

Išvažiuojant kelioms savaitėms pasilsėti, Šv. Kryžiaus ligoninės kapelionui, kun. Pr. Juškevičiui, jį pavaduoja vienas iš Marijonų Kongregacijos, vyresniųjų paskirtas kunigu.

Be to, TT. Marijonai sekmadieniams padedą šiose vietose:

D. G. Tėvas Provincijolas Marquette Parke, Gimimo švenč. Panelės parapijoj.

Kun. A. Andriušis, Town of Lake, Šv. Kryžiaus parapijoj.

Kun. V. Černauskas Indiana Harbor, Šv. Pranciškaus parapijoj.

Kun. Jančius Melrose Parke, Šv. Panos Škarpliernos parapijoj.

Kun. K. Vengras Dievo Apvaizdos parapijoj.

D. G. Tėvas J. Vaitkevičius ilgesniam laikui po rekolekcijų išvyko pavaduoti sergantį kun. Kazėną, Pittsburgh, Pa.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790